

ARXIU MONTSERRAT PUJOL. Nadal 2007

Enguany la felicitació per la bona nova de Nadal, una notícia de fa dos mil anys i sempre actual per la seva transcendència, començarà –perquè ho creiem del vostre interès– per la publicitat. Aquest desembre surt un recull de poesies dedicades al pessebre, i amb dibuixos, titulat *50 POESIES... i el pessebre* (45 pàgines de 16 x 23,5 cm), editat per El Bou i la Mula. Cinquanta autors, entre els quals Montserrat Pujol i Bernis i el seu pare Joan Pujol i Font. Es tracta d'una antologia única i deliciosa sobre el pessebre. Llegiu-la, regaleu-la! —

Tres aforismes de la nostra autora: “No fem servir el cristianisme / per fer més fondo l'abisme”. “Si et fan ombra les persones / és que malament raones”. “L'amistat és agraïda / i arreu on va dóna vida”. — **Bon Nadal i felix any nou!**

De durant l'any

–**Edició.** Montserrat Pujol apareix en el full del dissabte 10 de març del calendari *Quaresma 2007. Caminem junts*, editat per la Delegació diocesana dels mitjans de comunicació social de Girona, precedida el dia 9 per una frase de Benet XVI i seguida el dia 11 per un pensament de Teresa de Calcuta. Acompanyant un verset bíblic sobre l'almoina (Tb 4,16), hi llegim el següent aforisme de M. Pujol: “De fora estant, no jutgem; pot ser que ens equivoquem”.

–**Crítica literària.** Enric Balaguer i Mestres, a qui felicitem pels seus 90 anys, ens obsequia amb el següent comentari referent al nostre recull *Arxiu Montserrat Pujol* de Nadal 2006:

«Rellegint cadascun dels poemes, escollits enguany, he perfilat de nou la venerable figura de la poetessa i amiga Montserrat, així com la unció amb la qual llegia els seus versos. M'afermo una vegada més en el seu aire verdaguerià, fill del nostre temps: poesia a l'abast de qualsevol llegidor, amb una cavalcada de mots, tothora comprensius i poètics, fidels a la intenció lírica que els promou. Llegint-los, rellegint-los, és sentir-se al seu volt, infós d'espiritualitat i de bonesa femenina. No en va, la seva, és una poesia portadora de “llum, i llum d'estrella”, que invita a la meditació».

Nadales

Guardem Nadal imprès com una estampa
encesa de claror i de meravella...
i en el palmell portem, sense cap trampa,
un cor manyac i bell com una estrella. (1972)

Em plau l'ample bressol
de la terra florida
on hi ha per llum el sol
i l'aire no té mida,
on d'ocells un estol
hi canten plens de vida.

Em plau el somniar,
si el somni és de bellesa
on no hi ha cap tirà,
on no hi ha guerra encesa...
on brilla un cel tan clar
que és tota una promesa.

Em plau un món bonic
on l'engany no té estada,
on sempre hi ha el repic

de veu enamorada
que no coneix l'inici
i viu extasiada.

El que no em plau ni vull
és la claror mesquina
que porta arreu l'embull
que tot ho emmetzina
i enmig de l'aldarull
em vol clavar una espina.

* * *

Per ço en venir l'Infant
i fent-ne recordança,
vull entonar el meu cant:
un cant a l'esperança! (1977)

PREGÀRIA NADALENCA

En el dia de Nadal
els malalts em fan més pena;
el seu mal el veig més mal,
sa cadena més cadena.

Sembla que el món tot somriu,
mes, hi ha sers amb agonia
faltats d'amor i caliu
que els doni brins d'alegria.

Us preguem, oh diví Infant,
per qui té penes tan fines,
perquè li feu florir un cant
enmig de tantes espines.

I demanem, de tot cor,
entre el Nadal ple d'eufòria,

que els feu veure que mai mor
l'esperança en la victòria.

Si els és dur aquest caminar
pels camins tan plens de gebre,
feu que vegin un cel clar
que els encamini al pessebre.

I que ben meravellats,
fruit d'una pau intensa,
restin del tot confiats
davant de vostra presència.

Amunt els cors, ben amunt;
sembrem, arreu, meravelles,
i al qui sofreix, mig difunt,
mostrem-li un manyoc d'estrelles. (1975)

BESLLUM

Ara la vellesa impera,
ja estic al cim del camí
i sento una veu senyera
que em diu: S'acosta la fi.

Per un costat és alivi,
per altra part desconhort.
No vull ser com un amfibi
que no sap albirar el Port.

Recordant la Josefina.

CEMENTIRI DE SUBIRATS

Cementiri, niu pietós,
tu has trobat les mans amables
que t'han apartat obstacles
i t'han fet bell i agradós.

Elles són qui t'han posat
dos ocells damunt la reixa;
impàvids sense una queixa,
escudant la creu de grat.

Ells vetllen entre taüts,
enmig roques mil lenàries,
a plantes amb lluminàries
i a sers per la mort vençuts.

Oh si poguessin parlar
els qui de temps s'adormiren!;
ai, veuríem com sospiren
i dirien, net i clar:

Si veig la mar platejada
a la terra hi tinc arrels
i em sento poc encisada
per la claror dels estels.

Jo prego al cel que em defensi
si em veu l'esperit neulit,
i amb la seva força em llenci
en el si de l'Infinit. (1975)

"Us agraïm, de debò,
l'empresa tan acabada.
No us ha aturat la volada,
ni l'emboirament, ni el tro.

Vosaltres, sempre endavant,
heu fet la costa planera,
per poder amb passa lleugera
entonar fervents un cant.

Els qui pugin a aquests cims,
de bons cristians donant mostra,
ens resin un parenostre
entre sentors de raïms."

Nosaltres diem de cor,
en visitar vostra estada:
"Doneu-nos una alenada
d'aquella fe que no mor."

I no deixem l'oració,
ja que és nostra millor ofrena,
sentint-nos l'ànima plena
de cants de resurrecció.